Ο ορισμός του street design στον Αρίλλα. Ένα γέλιο στην άκρη του δρόμου!

written by Δημήτρης Λεβέντης | 17.03.2020

Φάτσα δρόμο μπαίνοντας από την νότια είσοδο στον οικισμό μια θαυμάσια αυθόρμητη έμπνευση σε μια σύνθεση που δεν καμώνεται αλλά είναι ο κράχτης ενός καταστήματος.

Σε κάτι που υστερεί η Χώρα υπογραμμίζω είναι οι επεμβάσεις στη κοινή θέα σε δημόσιο η ιδιωτικό χώρο, που αποτελούν καθοριστικό στοιχείο του διαμορφωμένου τοπίου, είναι τμήμα του τεχνητού εξοπλισμού του.

Οι άνευρες ετοιματζίδικες επαναλαμβανόμενες λύσεις, που διαφημίζουν ή προσπαθούν να αποδώσουν χαρακτήρα στις πρασιές των κτιρίων είναι τις περισσότερες φορές απαράδεκτες, μιμούμενες το πανάθλιο παράδειγμα των αβίωτων τραγικών μεγαλουπόλεων.

Φανταχτερές φωτεινές πινακίδες από τα μπουζουξίδικα της εθνικής Αθηνών-Λαμίας, φυτεμένες στο κερκυραίικο πράσινο, στέγαστρα μεγαλοπρεπή και κλειστές με διάφανα πλαστικά terasses, που καταστρατηγούν κάθε έννοια σεβασμού στο δημόσιο χώρο και που αναπαράγουν τις άδειες από θετική αύρα παγωμένες ψηλοτάβανες αίθουσες, γύψινα αγάλματα και δωρικές κολώνες που έχουν καπάκι ροκοκό φωτιστικά. Τραπεζοκαθίσματα πλαστικούρας σκορπισμένα σε γιαλούς, κήπους, βράχια, αποτιλιές στα πιό απίθανα μέρη για να επιδείξουν ότι εδώ έχει περάσει η ανθρώπινη βεβήλωση.

Ατέλειωτος ο κατάλογος, που δεν δείχνει καμμιά πρόθεση βελτίωσης κύρια από τις κρατικές και δημοτικές εργολαβίες στους κοινόχρηστους χώρους, που είναι μνημεία προχειρότητας και κερδοσκοπίας.

Όταν έρχεται ο Χειμώνας με το δικό του φως και την κρύα ατμόσφαιρα, που σηκώνει την εσθήτα της επιπολαιότητας και φαίνεται η οικτρή αλήθεια, το πέρασμα από κάποιους τουριστικούς οικισμούς είναι βασανιστικό γιατί αντικρίζουμε βομβαρδισμένα εγκαταλειμμένα χωριά του Γουέστ.

Εκείνο που απουσιάζει σε μια κοινωνία χειραγωγημένη κι έρπουσα στην εύκολη αντιγραφή και μίμηση, είναι η πρωτοβουλία του απλού ανθρώπου η του εμπειροτεχνίτη, που χωρίς τις εξυπνάδες των “σπουδαγμένων” σαν κι εμάς, μπορεί να συλλάβει συνθέσεις μεγάλου διαμετρήματος, όπως η συγκεκριμένη στη φωτογραφία.

Μια γλάστρα με όρθιο κακτάκι έχει περιζωθεί ένα φουσκωμένο μπλουτζίν στερεωμένο με γνήσια αγροτική ζώνη δηλ. ένα σκοινί δεμένο κόμπο. Αστοχία τα μη ενδεδειγμένα για εργασίες υπαίθρου σπορ παπούτσια αλλά την υπερφαλλαγγίζει το ριγέ ναυτικό καλτάκι στη δεξιά κνήμη που είναι επέμβαση μετρ μόδιστρου.

Αλλ΄εκεί που απογειώνεται η κατάσταση, είναι στο κεφάλι και τα συσωρευμένα μηνύματα που εκπέμπει.

Δεν ξέρουμε κατ΄αρχάς αν αυτό το πολύπλεγμενο κλαδί είναι το κρανίο του κράχτη, που ο εγκέφαλος ή οι σκέψεις του διαχέονται κύρια προς τ΄αριστερά ή είναι κάποιο τερατάκι, που το έχει καταβροχθίσει.

Μία ανάγνωση από δεξιά προς τ΄αριστερά δείχνει σαφέστατα το κεφάλι ενός δράκου, που το σώμα και τα εν κινήσει πόδια του απλώνονται χαμηλότερα και η ουρά του είναι σηκωμένη αριστερά, η αντίστροφη ανάγνωση δείχνει την τομή ενός εντυπωσιακού καθίσματος με την πλάτη αριστερά ή με λίγη ακόμη προσπάθεια, ένα καθήμενο Άλιεν.

Όλους αυτούς τους αδέξιους ίσως προβληματισμούς θα τους προκαλούσε μια κακόγουστη ετοιματζίδικη κιτσαριά; Σαφώς όχι.

Συγχαρητήρια στον άνθρωπο που σκέφτηκε και σκάρωσε τούτη την έξυπνη αυθόρμητη ομορφιά, ένα γέλιο στην άκρη του δρόμου…